

Тъмно, дъждъ, една жена и гара, на която за пръвъ пжтъ слизахъ. Ами сега, какво ми предстоеше? Какъ и за какво бѣхъ тръгналъ? Почнахъ да забравямъ. Вчера не бѣхъ тукъ. Сега защо? . . И въ това време? Спомнихъ си само, че преди да тръгна отъ София, бѣха ми казали, че тукъ нѣкъде задъ гарата чакали коли, които отиватъ за Шейново. Но кжде бѣше това? Много далече ли е? Никакъ не знаехъ.

Само за нѣколко мига азъ бѣхъ цѣлъ оплетенъ въ мисли, като нѣкой обвързанъ пленникъ, който се надѣва да бжде освободенъ, но не прави самъ никакво усилие за това.

Жената бързо изтича подъ покрива. Погледна часовника на стената, и тогава можахъ да видя, при малката свѣтлина на фенера, само едното ѳ око. Но то бѣше толкова голѣмо и така хубаво, че другото и да липсваше, би ми било съвършено безразлично. Азъ вече не искахъ да видя цѣлото ѳ лице, пкъ и тя не погледна още единъ пжтъ къмъ фенера. Изглеждаше спокойна. Движенията ѳ бѣха опредѣлени и свободни. Значи, нѣма нищо страшно тукъ, при тази гара, помислихъ си и се успокоихъ, но не си спомнямъ дали и преди това съмъ се боялъ отъ нѣщо.

Очаквайки отговоръ, съ който да излѣза отъ тази неизвестностъ, приближихъ дамата, извинихъ ѳ се — нали не виждахъ другъ, когото да попитамъ. Не бѣхъ забелязалъ кжде се изгуби единствениятъ чиновникъ, който посрещна влака.

Тя, изглежда, разбра и ми отвърна любезно. После обясни, че и тя пжтува за Шейново.

— Трѣбва да почакаме да превали и после ще тръгнемъ, — додаде тя. — Каква нощъ! Вече